

Şiir: Bir Madenci Öldü Yine Dün... Gözleri Sürmeli

Şennur AKPÜRÇEK

I.
Biliyordun!
Aslında biliyordun bu karanlığın sonunu
Biliyordun her gün nereye girip çıktığını,
"Yolun sonu meçhul"...
Bir kazma darbesi, bir vagon devrilmesi ya da bir gaz sıkışması...

Biliyordun!
Dizlerin çürümüş, dirseklerin aşınmış...
Ve bir kazmayla sen!
Kıvılcım çıkartmadan, gözlerin yansa da tozdan,
Daha gencecikken, işe başladığın gün çekilse de gözlerine sürme,
Ve ayağındaki çizmeler ağır gelse de bir tonluk kömürden...
Biliyordun her gün nereye girip çıktığını...

Madencim ! Gözleri sürmelim !
Teninle bütün olmuş elbiselerin.
Daha yeni gelirken başladı yıkamaya kıyamadığın karın.
Sen düştün, kazma saplandı dizine,
Elbisen yırtıldı tam orasından.
Sen biliyordun ama...
Kıyamadığın, varlığın, her şeyin,
Saçını süpürge eden karın gözyaşlarıyla yıkadı onu.
Sen biliyordun ama!
Hiç yakınmadı.
Seni oraya, madene bile ak pak göndermek istedi.
Olsundu, kirlensindi, n'olcağı, yıkanırды.
Elleri aşındı, gücü tükendi, yoruldu.

Yeri geldi ayaklarıyla çiğnedi.
Ağlayışı mı?
Yoo hayır madencim!
Kahır çektiğinden değil, dizindeki kan lekesi...
O çıkmıyordu, o yapışmıştı elbisene.
İnan ! Hissetmedi bile kendi ellerinin sızısını bile yıkarken.
Sen bilmiyordun ama... Geceleri, sen yokken...
Çeyiz hazırlamıyordu o kızınıza.
Saatler boyu işlediği dantellerle o, sen bilmiyordun ama...
Sabrı işliyordu, dualarını, özlemini,
Onun için çektiğin cefaları işliyordu.

O sandık, madencim !
Karının senin için ettiği dualardır, gözyaşlarıdır.

Nerden mi biliyorum ?
Sen anlatmamış mıydın heyecanla, korkuyla,
Biraz da hüzünle karışık...
Tam vardiyam bitti grizu patladı diyen...
Bir adım daha atsam vagon ezecekti beni,
Ya da o koca koca gemeleri, tam erzağımı çalacaklarken gördüm diyen
Sen değil miydin ?

O zamanlar belki yoktu verilmiş sadakan ama...
Edilmiş duan vardı be madencim !

II:
Biliyordun !
Aslında biliyordun bu karanlığın sonunu.

Biliyordun her gün nereye girip
çıkıldığını.

Haydi madencim haydi !
Bırak ! giden iki bacağın olsun !
Emeğini değışebilir misin iki bacağına ?
İki bacak mı sebebi hayatının aşkına?
O iki bacak mı tuttu seni ayakta ?
Biliyordun madencim ! Gözleri
sürmelim!
Seni ayakta tutan neydi ?..
Sen çok iyi biliyordun.

Kapa gözlerini ve kalk ayağı!!
Haydi yine koş ocaklara, vagonlara...
O alışıldığın farelere koş !
O basık havayı yine çek ciğerlerine,
Bırak dolsun kömür tozları !
O daracık tünellerden öyle bir koş
ki...
Dokuz aylık kızın yetişmek için
çırpınsın sana!

Hayır madencim hayır!
Küsmeye sakın "karaelmasa".
Hani o ekmekti, emekti, aştı...
Hani o iş demekti, eş demekti, umut
demekti ?

Giden iki bacağın olsun madencim.
Vardiyaların toz-toprak, kömür...
Vagonlar üstünde olsun.
Bırak kımıldama, fareler kemirsin
parmaklarını.
Varsın iki gün geçsin, üç gün geçsin
üzerinden,
Sen hala çek kömürü ciğerlerine.
Olan olmuş, ocak çökmüş,
Karaelmasla anlaşılamamış kazmalar
Çökertmişler madeni.

Haydi madencim, kapat gözlerini.
Sakın açma.
Bırak aşın, emeğın, eşın, karaelmasın,
ocağın,

Sevdiğin gibi kalsın.
Kapa gözlerini madencim.
Ocak kucaklıyor seni bak.
Bırak giden iki bacağın olsun.

Ne göçükler, ne patlamalar yaşadı o
maden.
Ne yavrularını yedi.
Bırak seni de iki bacağınla hatırlasın.
Sakın lanet etme madencim!
Hiç sayma bir sandık oyaı.

**"NASIL KAÇINILMAZSA ÖLÜM,
ÖYLE KAÇINILMAZDIR GERÇEKLERİ
YAŞAMIN!"**

III.

Şimdi bir anıt oldu ismin !
Denize karşı dalgalar vurmakta
yüzüne.
O yıla sen, adını böyle kazıdın.
Sen ne kurşunla öldün, e kumar , ne
de içki masasında...
Sen işinin başında, kazma elinde,
çizmeler ayağında,
Ve bir türlü çıkmayan dizindeki o
kanla öldün!

Sen madencim!
Sen aslında karaya yıllar önceden
vurgundun.
Sen biliyordun bu karanlığın sonunu,
Biliyordun her gün nereye girip
çıkıldığını,

Sen madencim!
Sen...
Sen karaya öldün!..

09.01.08 BOLU

01: 21